

...

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.006/2023/7-II.

A Fővárosi Ítéltábla a ügyvéd1 ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek, az ügyvéd3 ügyvéd) által képviselt Alperes1 (alperes címe) alperes ellen gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2022. november 16-án meghozott 6.G.40.511/2019/95. számú ítélete ellen a felperes 96. sorszámú fellebbezése folytán a 2023. március 22-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 349.250 (háromszáznegyvenkilencezer-kétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A törvényszék a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 1.168.400 forint perköltséget.

[2] Ítéletének indokolásában tényként állapította meg, hogy az alperes 2012. február 3-tól volt a adós1 adós önálló cégjegyzési joggal bíró ügyvezetője és egyedüli tagja.

A Bank2 jogelődje, az Bank1 és az adós között 2007. szeptember 21-én deviza kölcsönszerződés jött létre, átmeneti likviditás finanszírozási céllal, 29.067.029 forintnak megfelelő svájci frank kölcsönösszegre, 2008. július 4-i lejáratával. 2008. június 12-én a Bank2 felhívta az adóst, hogy lejárt tartozását 15 napon belül teljesítse.

2010. december 8-án az adós adószámát felfüggesztették, mert egyes bevallási kötelezettségeinek nem tett eleget. 2012. augusztus 16-án az adóhatóság törölte az adószámát, mert a hiányosan benyújtott kérdőívet felhívásra nem nyújtotta be ismételt.

A Nemzeti Adó-és Vámhivatal kérelmére a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága a 2012. szeptember 12-én jogerőre emelkedett végzésével törvényességi felügyeleti eljárást rendelt el az adóssal szemben, majd a Cgt.cégjegyzékszám1 számú, 2014. március 3-án jogerőre emelkedett végzéssel eltiltotta a további működéstől és megszűntnek nyilvánította, mert nem állította helyre a törvényes működést. A Cgt.cégjegyzékszám2 számú, 2014. június 19-én kelt végzésével elrendelte a cég kénysztörölési eljárásának megindítását.

Az adós felszámolásának közzétételére 2017. április 19-én került sor. A felszámoló a Bank2 követeléseként 55.320.628 forintot vett nyilvántartásba. A Bank2 a követelése egy részét a felperesre engedményezte. A felszámoló a felperes hitelezői igényét 42.618.793 forint tőke és ügyleti kamat, továbbá 10.182.910 forint késedelmi kamat tartozás, összesen 52.801.703 forint erejéig nyilvántartásba vette azzal, hogy iratanyag hiányában várhatóan egyszerűsített felszámolás keretében fejezi be az adós felszámolását. 2019. április 17-én a felszámoló arról tájékoztatta a felperest, hogy a zálogjoggal terhelt teremgarázs ingatlanok értékesítése megtörtént, a vételár befolyt, a felperesnek járó kiegyenlítés összege 1.698.989 forint, melyet a felperes által megjelölt bankszámlaszámra teljesített.

A felszámoló a zárójelentésében rögzítette, az adós ügyvezetője arról tájékoztatta, hogy a társaság évek óta nem folytat gazdasági tevékenységet, utolsó letétbe helyezett mérleg beszámolója a 2005. évre vonatkozik, iratanyag birtokába a felszámoló nem jutott. A földhivatali adatok szerint az adós tulajdoni hányaddal rendelkezett a Budapest helyrajzi szám1 helyrajzi számú ingatlanokban (teremgarázs), a beállókát értékesítették. Az adós a felszámolás alatt tevékenységet nem folytatott, alkalmazottat nem foglalkoztatott. A nyitó mérleg adatai tevékenységzáró mérleg hiányában tájékoztató jellegűek. 2019. november 26-án a törvényszék a felszámolási eljárást egyszerűsített módon befejezte.

[3] A felperes módosított keresetében az alperes felelősségének megállapítását kérte 42.618.793 forint tőke és 10.182.910 forint kamat követelése erejéig, mert az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően nem tett eleget az adós társaság éves beszámolója letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, ezáltal vagyonsökkenést okozott, és a hitelezői igények teljes mértékben történő kielégítése megghiúsult.

Érvényesíteni kívánt jogként a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-át és a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:118. §-át jelölte meg.

Kereseti tényállásként a devizakölcsön szerződésre, az adós felszámolásának elrendelésére, a hitelezői igény nyilvántartásba vételére, az engedményezési megállapodásra, a jogutódlás átvezetésére, az alperes vezetői tisztségére hivatkozott.

Állította, hogy a hitelezői érdek sérelmét vélelmezni kell, mivel az alperes egyfelől semmilyen iratanyagot nem adott át a felszámolónak, nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pont szerinti kötelezettségeit, másfelől 2006 után egyáltalán nem tett eleget a beszámoló készítési és letétbe helyezési kötelezettségének.

A hitelezői érdekeket sértő, felróható magatartásként hivatkozott arra, hogy az adós évek óta nem folytatott gazdasági tevékenységet, ami ellentétes az észszerű gazdálkodással. Ennek hiányában a hitelezők igényeinek a kielégítése nem lehetséges. Gazdasági tevékenység nélkül nem keletkeztek bevételei, amiből a kiadásait fedezni tudta volna, és ezek további adósságot generáltak. Kifogásolta, hogy az adós nem fizette vissza a tartozását és közműtartozást halmozott fel, továbbá a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben nem kezdeményezett csődeljárást. Ezzel az alperesi magatartással okozati összefüggésben az adós vagyona csökkent, illetve a hitelezők követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhatott. Felhívta a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 4. § (1)-(2) bekezdését, utalva arra, hogy a beszámoló készítés kötelezettsége alól az sem jelent kimentést, ha nem végez tevékenységet a társaság. Utolsó beszámolója a 2006. (helyesen: 2005.) pénzügyi évre vonatkozik. A Számv.tv. 169. § (4) bekezdése alapján rámutatott, hogy a gazdálkodó köteles a könyvviteli elszámolást közvetlenül és közvetetten alátámasztó számviteli bizonylatokat, mérleget, beszámolót a megőrzési időn belül megőrizni.

Előadta, hogy a felszámolási eljárás megindításakor hatályos Cstv. 33/A. § (3) bekezdés szerinti vélelem beállt, tehát a hitelezői érdeksérelem bekövetkezett. Állította, hogy az alperes valamennyi ügyvezetői magatartása összefüggésben áll az adós vagyonszerzésével. A fentiekben megjelölt, elmulasztott intézkedései mind a hitelezők érdekeit védtek volna. Álláspontja szerint, ha bekövetkezik a Cstv. 33. § (3) bekezdés szerinti hitelezői érdeksérelem, és kielégítetlen hitelezői tartozás áll fenn, az egyértelműen azzal jár, hogy a vezető tisztségviselő nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el, és emiatt csökkent az adós társaság vagyona, illetőleg hiúsult meg a hitelezők kielégítése. Az adós vagyona állítása szerint 42.618.793 forinttal csökkent.

Nem tartotta relevánsnak, hogy a fenyegető fizetéseképtelenségi helyzet bekövetkeztekor az alperes volt-e az ügyvezető, mert a normaszöveg szerint a felszámolási eljárás megindítását megelőző három év vizsgálendő.

A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján állította, az alperes nem tudta cáfolni a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet tényét, továbbá alaptalan az a védekezése is, hogy védte a hitelezők érdekeit azzal, hogy az adós tulajdonában álló ingatlanokat nem értékesítette. Vitatta, hogy az alperesnek ne lenne felróható a beszámoló készítésének hiánya csak azért, mert az előző ügyvezető is elmulasztotta ezt a kötelezettséget. Vitatta, hogy önmagában a teremgarázsok tulajdonjogának megőrzése alátámasztja a hitelezői érdekek figyelembevételét. Előadta, a hitelezői igény teljes körű kielégítésének megghiúsulását jelzi a felperes perben állása. A kielégítetlen hitelezői követelésre csak az lehet a magyarázat, hogy az adós az alperes vezetése miatt nem tudta azt kielégíteni. Nem értékelhető az alperes javára, hogy fedezetelvonó, rosszhiszemű tevékenységet nem végzett. A nullás áfa-bevallások is azt támasztják alá, hogy az adós nem működött, holott a korlátolt felelősségű társaság üzletszerű gazdasági tevékenység végzésére jött létre.

A BDT2020. 4121. számú eseti döntésre hivatkozással előadta, a felperes bizonyítási szükséghelyzetben van, melynek következtében azt a tény, hogy az alperes hitelezői érdeket sértő magatartása és a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulása között okozati összefüggés áll fenn, valóban kell elfogadni. A bizonyítási szükséghelyzet körében a felszámolási zárójelentés megállapításaira hivatkozott, a zárómérleggel bizonyítva, hogy az alperes iratanyagot nem adott át a felszámolónak, mely igazolja, hogy a felelősség megállapításához szükséges, ok-okozati tényállítás bizonyítása nem lehetséges.

Hiányolta az alperes jogi érvelését arra, hogy valóban nem folytathat gazdasági tevékenységet a gazdálkodó szervezet felfüggesztett adószámmal. Rámutatott, hogy a felfüggesztés és törlés között eltelt időben az alperes nem állította helyre a törvényes működést. Kiemelte, hogy 2012. szeptember 12-én, amikor a cégbíróság felhívta az adóst a törvényes működés helyreállítására, már az alperes volt az ügyvezető, és a felhívás eredménytelen maradt, vagyis az adós megszűntnek nyilvánítására nem a beszámoló elkészítésének hiánya miatt került sor, hanem a székhelyet érintő hiányosság miatt. Így az alperes felróható magatartásának következménye, hogy az adószám felfüggesztésére, illetve törlésére került sor. Az alperes nem tanúsította a vezető tisztségviselőtől elvárható magatartást, nem tett eleget az adóhatósági és cégbírósági felhívásoknak, melynek együttes következménye lett, hogy a cég adószámát törölték, majd megszűntnek nyilvánították, kényszertörlését, végül felszámolását rendelték el. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontja állítása szerint 2014. január 10., mert ebben az időpontban az adós társaság már egészen biztosan fizetéseképtelen volt.

Az alperesi elévülési kifogást alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint, mivel a per tárgya az alperesi felelősség megállapítása, így a perben már nem vizsgálható, hogy milyen körülmény adott okot a felperes hitelezőként történő nyilvántartásba vételére. A felszámolási eljárásban a felperes a hitelezői igényét határidőben bejelentette, azt a felszámoló visszaigazolta, így annak jogalapja és összege nem vizsgálható. A rPtk. 327. § (1) bekezdésére utalással elévülést megszakító körülményként hivatkozott a hitelezői igény nyilvántartásba vételére.

[4] Az alperes módosított érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, és perköltség igényt terjesztett elő.

A kereseti tényállást kiegészítendő előadta, hogy az adós és az Bank1 közötti kölcsönszerződés szerinti hitel felvételének célja a cím alatt épülő társasház kivitelezésének finanszírozása volt. Az adós ún. projekt cég volt, vagyis semmilyen más eszközzel, vagyonnal nem rendelkezett. A kölcsönszerződés azonnali hatályú felmondásának időpontjában nem az alperes volt a társaság ügyvezetője, a banki elszámolásokkal, valamint a felmondással kapcsolatos iratanyag nem áll az alperes rendelkezésére. A hitel visszafizetése elmaradásának az oka a 2007-től bekövetkezett gazdasági válság volt.

2008. szeptemberét követően a felperesi jogelőd részéről elévülés megszakítását eredményező, a kölcsön visszafizetésére irányuló fizetési felszólítás nem érkezett, végrehajtási eljárást nem indított. A felperes az elévülés megszakadását nem bizonyította. Álláspontja szerint a főkötelezettet szemben a régi Ptk. 324. § (1) bekezdése alapján elévült a

követelés, így a mögöttes felelőssel szemben szintén elévült, ezért bírósági úton nem érvényesíthető. Az ügyvezetői felelősség megállapítása iránti kereset elutasítandó.

Előadta, a fizetéseképtelenségi helyzet a svájci frank árfolyam előre nem látható rendkívüli megemelkedése miatt alakult ki, amelyért az alperes felelőssége nem állapítható meg.

Álláspontja szerint a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség elmulasztása nem eredményez az adós társaság vagyonában csökkenést, és a fizetéseképtelenségi helyzet bekövetkezésének időpontja, körülménye nem hozható összefüggésbe ezen mulasztással.

Állította, hogy a felperest terheli a bizonyítás a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése időpontját illetően, a hitelezői érdekekkel ellentétes alperesi vezetői magatartás, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése utáni vagyonszőkenés mértéke, valamint a vezető magatartása és a vagyon szűken közötti okozati összefüggés tekintetében. Ezt követően az alperest terheli a bizonyítás a felróhatóság alóli kimentés körében. Állította, hogy a nyilvántartásba vett hitelezői igény és az alperesi hitelezői érdeket sértő törvényileg vélelmezett felróható magatartás között nincs ok-okozati összefüggés.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját illetően hivatkozott arra, hogy ehhez önmagában nem elegendő valamely fizetési kötelezettség teljesítésének elmaradása.

Rámutatott, az alperes ügyvezetői jogviszonya 2012-ben jött létre, így az a tény, hogy az adós társaság 2006-tól 10 éven keresztül nem tett eleget a beszámoló készítési kötelezettségének, nem teljes mértékben az alperesnek felróható.

Kifejtette, a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében megfogalmazott vélelem esetében is a felperesnek kell bizonyítania az okozati összefüggés fennállását a vezető tisztségviselő jogellenes magatartása és a kielégítetlenül maradó hitelezői követelések között. Álláspontja szerint sem a beszámoló letétbe helyezésének elmaradása, sem az egyes számviteli kötelezettségek megsértése nem releváns a felelősség megállapíthatósága szempontjából. A jogellenes alperesi magatartással okozati összefüggésben bekövetkezett kárt, illetve a kár összegezését is a felperesnek kell bizonyítania. A Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjában meghatározott vezetői kötelezettségek elmulasztása kizárólag a hitelezői érdekek sérelmének törvényi vélelmét vonja maga után és ezen felül a felperesnek kell bizonyítania, hogy ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona szűkkent vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsult. Nem elegendő a felperesnek a felszámolás elrendelését megelőző három évben bekövetkezett vagyonszerzésre hivatkoznia, hanem a vagyonszerzés mértékét, bekövetkezésének időpontját is bizonyítania kell.

A felperes által kifogásolt ügyvezetői magatartásokkal összefüggésben előadta, hogy ezeket a törvényi tényállás nem tartalmazza, így sem önmagukban, sem összességükben, még felperesi bizonyítottság esetén sem elégségesek a felelősség megállapításához. Állította, hogy az utolsó éves beszámolóban írt vagyont az alperes megőrizte a felszámolás elrendeléséig, és nem vállalt észszerűtlen, hitelező érdekét sértő kockázatot, sem tagi kölcsönrel, sem fiktív szerződéssel nem szűkkentette a társaság vagyonát, vagyis az összes hitelező érdekét védve

járt el. A társaság vagyoni helyzete nem vált terheesebbé, a teljes hitelezői igény kielégítésének megghiúsulása nem történt meg.

A beszámoló készítés elmaradása vonatkozásában előadta, az az alperesnek azért nem róható fel, mert az előző ügyvezető 2006. évtől nem tett eleget a mérleg készítési és iratmegőrzési kötelezettségének. Az alperesnek a mérleg elkészítéséhez szüksége lett volna a tisztségét megelőző üzleti évre vonatkozó beszámolóra. Egyekben utalt arra, hogy a letétbe helyezési kötelezettség elmulasztása a felperes álláspontjával ellentétben nem az alperesi felelősséget alapozza meg, hanem kizárólag a hitelezői érdekek sérelmének vélelmét keletkezteti. Ez azonban önmagában nem elegendő az alperesi felelősség megállapításához.

A Cstv. 31. § (1) bekezdésében előírt vezetői kötelezettségekkel összefüggésben előadta, nem selejtezhető iratanyaga a társaságnak nem volt, így ezzel kapcsolatosan iratjegyzék készítési kötelezettsége sem állt fenn. A társaság vagyonáról a felszámolót tájékoztatta, az ingatlanok természetbeni beazonosításában is segített.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a közrehatási kötelezettségén túlterjeszkedett, amikor a felperest felhívta arra vonatkozóan, hogy bizonyítási szükséghelyzetben van-e. Álláspontja szerint a bíróság akkor járt volna el helyesen, ha a bizonyítandó tényekre vonatkozó tájékoztatást a feleknek megadja, és a feleket nyilatkozattételre, bizonyítékaik előterjesztésére hívja fel. Bizonyítási szükséghelyzet fennállására a félnek a perfelvétel lezárásáig van lehetősége nyilatkozni, ezt a felperes elmulasztotta. Az 55-I. sorszámu végzéssel a bíróság a perfelvétel lezárását követően új eljárásjogi lehetőséget teremtett a felperesnek arra, hogy a korábbi nyilatkozataitól eltérően bizonyítási szükséghelyzetre hivatkozzon. A bíróságnak a közrehatási tevékenysége sem az anyagi jog tartalmára, sem pedig az eljárási cselekmények megtételének javaslatára nem terjedhet ki.

Kifejtette, a bizonyítási szükséghelyzet kizárólag a fél által már állított tények bizonyítása körében merülhet fel. Az ok-okozati összefüggés a felelősség megállapítása körében nem önálló, hanem járulékos tényállási elem. A hitelezői érdeket sértő magatartás, mint ok tanúsítása vonatkozásában a törvény megdönthető vélelmet állított fel. Ez azonban nem mentesíti a felperest azon eljárási kötelezettség alól, hogy az adós vagyonának csökkenését vagy a teljes hitelezői igény megghiúsulását, mint okozatot a perben bizonyítsa. Vitatta az okozati összefüggés szempontjából a bizonyítási szükséghelyzet fennállását.

Hivatkozott arra, hogy 2014. március 3-án a cégbíróság az adóst megszűntnek nyilvánította és eltiltotta a további működéstől, így az alperesi ügyvezetőtől a felperes által elvárt üzletszerű gazdasági tevékenység végzése tiltott volt. Vitatta, hogy az adós társaság adószámának felfüggesztésére, illetve törlésére az alperes felróható magatartása következtében került volna sor. Hangsúlyozta, hogy törölt adószámmal az adózó gazdasági tevékenységet nem folytathat.

[5] A törvényszék az alperes elévülési kifogását alaptalannak ítélte. Kifejtette, a vezetői felelősség elévülése vonatkozásában nem a ki nem elégített hitelezői követelés elévülésére irányadó szabályok irányadók, hanem a Cstv. szerinti speciális felelősségi alakzatra vonatkozó szabályok. Az igényérvényesítés joga a felszámolás kezdő időpontjában

nyílik meg, így a vezető felelősségének megállapítása ettől az időponttól számított 5 éven belül kérhető.

Rögzítette, a perben a felperesnek a kereseti kérelmét alátámasztó tényállást kell előadnia és a rá háruló bizonyítási érdek alapján az alábbiakat kell bizonyítani: az adós felszámolás alatt áll, a felperes az adós elleni felszámolásban hitelező; az alperes az adós felszámolásának kezdő időpontja előtti három évben az adós vezető tisztségviselője volt; az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete az általa meghatározott időpontban bekövetkezett; a vezető felperes által megjelölt magatartása, intézkedése, vagy mulasztása a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés első fordulata szerint az adós vagyont csökkentette, vagy a hitelező követeléseinek kielégítését más okból megghiúsította. A felszámolás kezdő időpontját, a felperes hitelezői minőségét, az alperes ügyvezetői tisztségét a felperes megfelelően igazolta.

Rögzítette, hogy a felperes először 2006. január 1-jét jelölte meg a fenyegető fizetéseképtelenség időpontjaként, majd 2008. július 4-ét, végül 2014. január 10-ét. Megállapította, hogy az adós 2008. július 4-ét követően fenyegető fizetéseképtelenségi helyzetben volt, mivel a hitelezővel szemben fennálló tartozását sem lejáratkor, sem a felszámolási eljárás elrendeléséig nem fizette vissza.

Rámutatott, az alperes sem vitatta, hogy a 2006. pénzügyi évet követően nem helyezett letétbe beszámolót az adós társaság, továbbá az alperes nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdésben meghatározott egyes kötelezettségeit, így alkalmazandó volt a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti eljárási szabály, azaz a perben az alperesnek kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[6] A felperes által hitelezői érdeket sértőként megjelölt magatartásokat (azt a körülményt, hogy az adós gazdasági tevékenységet nem folytatott, gazdasági tevékenység hiányában bevételei sem keletkeztek, amellyel a kiadásait fedezni tudta volna, ezért az induló végrehajtási eljárások további adósságot generáltak, valamint a cég nem fizette vissza tartozását, közmű tartozást halmozott fel, és nem kezdeményezett csődeljárást) a törvényszék nem értékelte a hitelezői érdekekkel ellentétben állónak.

Kifejtette, a kifogásolt ügyvezetői magatartásokat a felszámolási eljárás megindítását megelőző három év vonatkozásában kellett vizsgálnia, vagyis 2014. április 19-től a felszámolási eljárás megindításáig. Az adóst a Cégbíróság 2014. március 3-án eltiltotta a további működéstől és megszűntnek nyilvánította, majd 2014. június 19-én kényszerszünetét rendelte el. 2014. március 3-tól a Cégbíróság rendelkezése, míg a kényszerszünet tartama alatt a Ctv. 116. § (3) bekezdés szerinti jogszabályi tilalom folytán nem végezhetett gazdasági tevékenységet. E körben nem tulajdonított jelentőséget a három évet megelőzően bekövetkezett adószám felfüggesztésére és törlésére vonatkozó adóhatósági eljárásoknak, mivel azokat a jogszabályi feltételek szerinti időkorlát miatt nem kellett vizsgálnia.

Alaposnak találta az alperesi érvelést, hogy amennyiben az adós nem végezhet tényleges gazdasági tevékenységet, úgy a vezető tisztségviselő sem tanúsíthatott a hitelezői érdekekkel

ellentétes magatartást. A hitelezői érdeket sértő vezetői magatartás konkrét intézkedéshez vagy mulasztáshoz kötődhet, így amennyiben nem folytatott gazdálkodási tevékenységet az adós társaság, olyan vezetői intézkedésre sem kerülhetett sor, ami ellentétes lett volna a hitelezői érdekekkel.

Álláspontja szerint az, hogy az adós a tartozását nem fizette vissza, illetve közműtartozást halmozott fel, csak abban az esetben eredményezi a vezetői felelősség megállapítását, ha az a vezető rosszhiszemű vagy csalárd magatartásának következménye. A tartozás vissza nem fizetése még fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben sem eredményezi közvetlenül a vezető felelősségének megállapítását.

A felperesnek a csődeljárás kezdeményezésének elmulasztására történt hivatkozása kapcsán azt emelte ki, hogy a Cégbíróság eltiltotta az adóst a további működéstől és megszűntnek nyilvánította, majd 2014. június 19-től kényszerterelés hatálya alatt állt, melyre tekintettel a csődeljárás kezdeményezésére nem volt tényleges lehetősége az alperesnek.

Az alperes mentesülést célzó érvelése alapján megállapította, hogy a vizsgált időszakban vagyonsökkenés nem állapítható meg. Az adós két ingatlanban rendelkezett tulajdoni hányaddal (teremgarázsok), melyeket a felszámoló értékesített a felszámolási eljárásban.

Mindezek alapján a felperes által hivatkozott magatartásokat nem találta hitelezői érdekekkel ellentétesnek. E törvényi tényállás hiányában mellőzte a bizonyítási szükséghelyzettel érintett okozati összefüggés vizsgálatát.

[7] A felperesnek az adós vagyona 42.618.793 forinttal történt csökkenésére hivatkozása kapcsán rámutatott, az állított vagyonsökkenés – a felperes hitelezői igényeként megjelölt összeg – nem az alperes ügyvezetői jogviszonya alatt következett be, hiszen a devizakölcsönből eredő tartozását az adós 2008-ban nem tudta visszafizetni. Továbbá, önmagában az a tény, hogy a hitelezői követelések nem nyertek kielégítést, a vezetői felelősség megállapításához nem elégséges, hiszen további tényállási elem, hogy annak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, a vezetői tisztségviselő által tanúsított magatartással (mulasztással) kell okozati összefüggésben lennie. A felperes a perben nem tett tényállítást arra vonatkozóan, hogy milyen – vagyonsökkenésen kívüli – egyéb okból hiúsult meg a hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítése, és ez miként áll okozati összefüggésben az alperes vezetői tevékenységével, így a bíróság ezt nem tudta vizsgálni.

[8] A törvényszék összességében sem a vagyonsökkenés tényét, sem a hitelezői igények egyéb okból történő kielégítésének megghiúsulását nem tudta megállapítani. Sem a felperes által állított magatartások hitelezői érdeksérelmet jelentő mivoltát, sem az állított vagyonsökkenéssel fennálló okozati összefüggést nem találta megállapíthatónak, ezért a keresetet elutasította. Az egyéb bizonyítási indítványokat, mint a per eldöntéséhez szükségteleneket, elutasította. Indokát adta annak, hogy a felperes (helyesen: alperes) Pp. 156. § (2) bekezdésére alapított eljárási kifogását miért nem tartotta alaposnak.

[9] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperesnek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján fennálló felelőssége megállapítását kérte a 2019. január 28. napján előadott kereseti kérelmének megfelelően. Másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, harmadlagosan az ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy az alperesnek járó perköltséget 300.000 forintra mérsékelje az ítéltábla.

[10] Fellebbezésének indokolásában előadta, a per szempontjából nincs jelentősége annak, hogy 2008. július 4. vagy 2014. január 10. napja-e a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kezdő időpontja, hiszen mindkét dátum a vizsgált három éves időszak előtt van. A törvényi tényállás ezen elemét a felperes bizonyította, hiszen, ha 2008. július 4. napján már fennállt a helyzet, és az adós tevékenységében (az alperes ekkor már általa sem vitatottan semmilyen tevékenységet nem végzett) semmilyen változás nem történt, akkor 2014. január 10. napján is ebben a helyzetben volt.

Álláspontja szerint az adott ügyben a Cstv.-nek a 2017. április 19-én, a felszámolási eljárás megindításának napján hatályos szövege irányadó, a bíróság azonban tévesen a 2017. július 1. napjától hatályos normaszöveget alkalmazta. A régebbi időállapotban a törvény a 33/A. § (3) bekezdésében felállít egy vélelmet (tehát lehet ehhez felperesi tényállítást fűzni, és a vélelemmel bizonyítani), a bíróság által hivatkozott későbbi (5) bekezdés azonban nem vélelmet állít fel, hanem az alperes terhére ró bizonyítási kötelezettséget.

Súlyos anyagi jogszabálysértésként értékelte azt, ahogyan az elsőfokú bíróság a Cstv 33/A. § (1) bekezdésének az „azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben” kitételét értelmezte. A bíróság kifejtett álláspontja szerint teljesen irreleváns az, hogy mi történt, vagy épp mi nem történt a három év előtt, milyen mulasztás vagy olyan aktív cselekmény történt, ami a hitelező igények kielégítésének megghiúsítására alkalmas lehet. Ezzel a jogértelmezéssel azt támasztja alá, hogy ha az utolsó három évben nem történt semmi, az ügyvezető nem csinált semmit (mint jelen esetben is, mivel megszűntnek nyilvánították, eltiltották a tevékenységtől, majd kényszertörölték a céget), az ügyvezető nem vonható felelősségre a hároméves időszakot megelőző azon cselekményei vagy mulasztásai miatt, amelyek ahhoz vezettek, hogy a céget eltiltsák a tevékenységtől, kényszertörlési, majd felszámolási eljárás alá vonják.

Hangsúlyozta, az idézett kitétel akként értelmezendő, hogy azt kell megvizsgálni, kik voltak ebben az időszakban a gazdasági társaság vezető tisztségviselői, vagyis kik perelhetők. A három év csak az alanyi körre vonatkozik. Az nem feltétel, hogy a tényállásszerűséghez szükséges magatartásokat is ebben a három évben kövesse el a vezető tisztségviselő. Ezek a magatartások akkor is tényállásszerűséget eredményeznek, ha a három évet megelőzően követi el azokat az az ügyvezető, aki az utolsó három évben is ügyvezető volt.

Sérelmezte a törvényszék álláspontját, mely szerint irrelevánsak a 2014. április 19. napja előtti történések. Emiatt feleslegesen hívta fel a NAV iratok vonatkozásában a feleket

nyilatkozattételre, és feleslegesen adott helyt a bizonyítási indítványoknak is, ezzel plusz munkát és plusz perköltséget okozva a feleknek.

Előadta, a felszámolási zárómérleg érdemi információval e körben nem szolgált (mivel a felszámoló sem kapott semmilyen iratot az alperestől, beszámolók, mérlegek pedig hosszú évek óta nem készültek), ezért a vagyonsökkenés mértékét nem tudta igazolni. Mivel ennek mértékére tett tényállítást, a bíróságnak el kellett volna rendelnie legalább a felszámolóbiztos tanú meghallgatását, különösen a vagyonsökkenés tekintetében. Mivel a vagyonsökkenés az egyik vagylagos szükséges elem a tényállásszerűséghez, jelen perben a Pp. 265. § (1) bekezdése szerinti jelentős ténynek minősül, ezért álláspontja szerint a bíróság indokolatlanul mellőzte a bizonyítási indítványt, megszegve ezzel a Pp. 276. § (5) bekezdését.

A hitelezői követelések kielégítésének megghiúsítása körében rámutatott, a zárómérlegből megállapítható volt, hogy a felszámolási eljárásban a hitelezői igények nagy része kielégítetlen maradt. Ezek után csak azt kellett bizonyítani, hogy mindez az alperesnek a vezető tisztségviselői minőségében elkövetett magatartásaival ok-okozati összefüggésben állt. E körben is a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének 2017. április 19-én hatályos időállapotára hivatkozott, mely szerint nem tényállási elem az ok megjelölése, vagyis a felperesnek nem kellett arra tényállítást tennie, hogy az alperes magatartásaiból fakadóan milyen okból hiúsult meg a hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítése, és nem kellett bizonyítási indítvánnyal sem élnie e körben.

Ismételten hivatkozott a magatartások és a kielégítetlen követelések közötti ok-okozati összefüggés tekintetében a Pp. 265. § (2) bekezdés b) pontja szerint fennálló bizonyítási szükséghelyzetre, mely amiatt áll fenn, hogy az adós iratait az alperes a felszámolónak nem adta át (BDT2020. 4121.). Álláspontja szerint a Pp. 265. § (3) bekezdése értelmében az alperes ügyvezetési feladatainak nem a hitelezői érdekek figyelembevételével történő ellátása, és a hitelezői igények ki nem elégítése közötti ok-okozati összefüggést valónak kellett volna elfogadnia a bíróságnak.

Véleménye szerint a törvényszék megsértette a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésében foglaltakat, indokolása hiányos, homályos, továbbá, tekintettel arra, hogy a fentebb kifejtettek szerint nem megfelelő normaszöveget alkalmazott, helytelen következtetésekre jutott, illetőleg egyes bizonyítási indítványait jogszabályba ütközően mellőzte.

Az alperesnek megítélt perköltség összegének csökkentését arra hivatkozással kérte, hogy az nincs arányban a kifejtett jogi munkával. Előfordult ugyanis, hogy hónapokig nem történt semmi az eljárás során, több tárgyaláson sem történt érdemi előrelépés, általában valamilyen, az egyik vagy mindkét félnek meg nem küldött irat miatt. Az alperes védekezései, beadványai bonyolultságának alacsony szintje (mely egyszerűen az ügy jellegéből következik) sem indokolja az ilyen magas ügyvédi munkadíjat. A bíróság semmilyen indokolást nem fűzött ahhoz, hogy milyen elszámolás alapján kapta az alperes az 1.168.400 forint összeget. Felperes nem lelt fel olyan alperesi iratot, amelyben ekkora összeget számított volna fel, ezért azt vitatja, és a kifejtett tevékenységgel, valamint a felperes által felszámított ügyvédi munkadíjjal arányosan kérte mérsékelni.

[11] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását, a felperes másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

[12] Vitatta a felperesnek a Cstv. jelen ügyben alkalmazandó szabályai megjelölése körében kifejtett álláspontját. Előadta, a felperes figyelmen kívül hagyta a Cstv.-t módosító 2017. évi XLIX. törvény 37. § (4) bekezdését, mely a Cstv.-t a 83/R. §-al egészítette ki. E szerint: e törvénynek a 2017. évi XLIX. törvénnyel módosított 33/A. §-át a 2017. évi XLIX. törvény hatálybalépését követően benyújtott megállapítási és az annak alapján indítható marasztalási keresetekre kell először alkalmazni. A felperes a keresetét 2017. július 1. napját követően terjesztette elő, tehát a 2019. évben benyújtott keresetében téves anyagi jogi rendelkezést jelölt meg. Az elsőfokú bíróság helytállóan folytatta le az eljárást a Cstv. 33/A. § (1) és (5) bekezdéseinek a 2017. július 1. napjától hatályos rendelkezései alkalmazásával.

Kifejtette, a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szereplő felelősségi tényállás egyes aletei a vezető tisztségviselő magatartásának eredménye alapján különböznek egymástól. A törvényi tényállás első fordulata szerint abban az esetben felel a vezető tisztségviselő, ha felróható magatartásának következtében az adós vagyona csökkent, a második fordulat szerint pedig akkor, ha magatartása a vagyonszőkkenésen kívüli más okból hiúsíthatja meg a hitelezői igények teljes mértékben történő kielégítését. Emiatt az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kellett a felperes által megjelölt azon magatartásokat, mulasztásokat, melyek a felperesi álláspont szerint a hitelezői érdekeket sértették, és amelyekkel ok-okozati összefüggésben az adós vagyona csökkent, vagy a hitelezői igény kielégítése meghiúsult.

Álláspontja szerint a felperes tévesen értelmezte a Cstv. 33/A. § (1) bekezdését, ugyanis az nem csak a passzív perbeli legitimációval érintett személyek körét határozza meg a felszámolás elrendelését megelőző hároméves időtartamban, hanem ezen vezető tisztségviselők által ezen időtartamon belül elkövetett magatartásokat is. Kifejtette, a felperesi értelmezés jogbizonytalanságot eredményezne, ugyanis ez esetben a felszámolási eljárást megelőző 3 éven túli, más vezető tisztségviselők által elkövetett magatartások, mulasztások a törvényben meghatározott időtartamban vezető tisztséget betöltő személyek terhére lennének értékelhetőek. A felperesi értelmezés alapján nem lenne értelme a törvényben rögzített 3 éves időkorlátnak. A felszámolás elrendelését megelőző 3 éven túli, más vezető tisztségviselő felróható magatartásáért, mulasztásáért a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint a vizsgálható időszakban vezetői tisztséget betöltő személy felelőssége nem állapítható meg. A felperes álláspontja szerint a magatartások tekintetében nincs időkorlát.

Jelen esetben azonban a felperes nem jelölt meg egyetlen egy olyan konkrét magatartást sem, amit a felszámolást megelőző 3 évet megelőzően az alperesi vezető tisztségviselő követett el, és amivel ok-okozati összefüggésben az adós gazdasági társaság vagyonát csökkentette, vagy a hitelezők követelésének teljes kielégítését meghiúsította volna.

Az alperesi vezető tisztségviselői jogviszony keletkezését megelőző időszakra vonatkozó, az adóssal szemben kezdeményezett adóhatósági eljárásoknak azonban annyiban relevanciája van, hogy abból is megállapítható, az adós már az alperes vezető tisztségviselői jogviszonya keletkezését megelőzően sem folytatott gazdasági tevékenységet, az adós gazdasági helyzete

az alperesi vezető tisztségviselő jogviszony keletkezésével nem rosszabbodott, hanem stagnált.

A Kúria eseti döntéseire hivatkozással hangsúlyozta, a vagyonsökkenés nem azonos a kielégítetlen hitelezői követeléssel, és a felelősség megállapítására csak a vezető tisztségviselő felróható magatartásának következtében beálló vagyonsökkenés esetén van lehetőség. Alaptalannak tartotta a felperesnek azt a kifogását, hogy a bíróság a felperes terhére értékelte azt, hogy a perben nem tett tényállítást arra vonatkozóan, hogy milyen – vagyonsökkenésen kívüli – egyéb okból hiúsult meg a hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítése és ez miként áll ok-okozati összefüggésben az alperes vezetői tevékenységével. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helyesen döntött úgy, hogy sem a felperes által állított magatartások hitelezői érdeksérelmet okozó jellegét, sem az állított vagyonsökkenéssel fennálló ok-okozati összefüggést nem találta megállapíthatónak, ezért a felperes keresetét elutasította.

Nem értett egyet a felperes által megjelölt eljárási szabálysértésekkel sem. Álláspontja szerint a felperes által állított bizonyítási szükséghelyzettel összefüggő jogszabálysértés nem valósult meg, egyrésztől azért, mert a felperes téves anyagi jogi rendelkezésből indult ki, másrésztől azért, mert a felperes nem jelölt meg olyan konkrét, hitelezői érdekeket sértő magatartásokat, melyekkel ok-okozati összefüggésben az adós gazdasági társaság vagyona csökkent volna, vagy amelyek a hitelezői igények teljes kielégítését megghiúsították volna. Az indokolási kötelezettség teljesítését is megfelelőnek tartotta.

Az alperes javára megítélt perköltség jelentős mérséklésére irányuló fellebbezési kérelmet megalapozatlannak tartotta. Kiemelte, a felperes csak a fellebbezésére számított fel 300.000 forint összegű ügyvédi munkadíjat, míg az alperesi pernyertesség esetén a teljes per tartamára vonatkozóan mindösszesen 300.000. forint perköltséget tart arányosan megállapíthatónak. Az elsőfokú bíróság az alperesi költségjegyzékkel egyezően állapította meg az alperesi ügyvédi munkadíjban jelentkező perköltséget.

[13] A fellebbezés alaptalan.

[14] A törvényszék a tényállást helyesen állapította meg, és érdemben helytálló a kereset elutasítását eredményező jogkövetkeztetése. Indokolását a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiak szerint pontosítja és egészíti ki az ítéltábla.

[15] Mindenekelőtt leszögezi, tévesen érvelt a felperes amellett, hogy az adott ügyben a Cstv.-nek a 2017. április 19-én, a felszámolási eljárás megindításának napján hatályos szövege irányadó. E körben csupán megjegyzi, az adós elleni felszámolási eljárás 2017. január 17-én indult, 2017. április 19. a felszámolás közzétételének napja, mely a felszámolás kezdő időpontja. Jelentősége azonban annak van – ahogyan arra az alperes is helyesen hivatkozott –, hogy a Cstv. 83/R. § (4) bekezdésében foglalt egyértelmű rendelkezés szerint a 2017. július 1-jét követően benyújtott, a Cstv. 33/A. §-ára alapított kereseteket a Cstv. 2017. július 1. napjától hatályos rendelkezései alkalmazásával kell elbírálni.

[16] A Cstv.-nek az adott ügyben irányadó 33/A. § (1) bekezdés első mondata szerint a bíróságtól annak megállapítása kérhető, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladataikat nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látták el, és ezzel okozati összefüggésben a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat.

[17] Helytállóan érvelt a felperes amellett, hogy a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt, az „azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben” kitétel – a jogszabály helyes értelmezése szerint – a felelősségi tényállás alanyi körének meghatározására vonatkozik. Az ily módon meghatározott személyi kör lehet a megállapítási per alperese, akinek a vonatkozásában a perben az vizsgálendő, hogy vezetői minőségükben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladataikat miként látták el.

[18] Mivel egyik fél sem vitatta az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy az adós 2008. július 4-ét követően fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt – ami azt jelenti, hogy ez a helyzet akkor bekövetkezett, és azt követően folyamatosan fennállt –, az alperes azonban csak 2012. február 3-tól volt az adós ügyvezetője, ezért az alperesnek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti felelőssége a vezetői tisztsége teljes időtartama alatt vizsgálható volt, miként arra a felperes a keresetében és a fellebbezésében is hivatkozott. A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság tévesen szűkítette le a vizsgálendő időszakot a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évre.

[19] A következő lépés annak vizsgálata, hogy a felperes által az alperesi vezetői magatartás (intézkedés vagy mulasztás) körében előadott tények – azok valósága esetén – alkalmasak lehetnek-e a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti vezetői felelősség megállapítására. Ennek körében egyetértett az ítéltábla a törvényszékkel abban, hogy az általa vizsgált 2014. április 19. és 2017. április 19. közötti időszakban a felperes által előadottak sem a vagyonsökkenés ténye, sem a hitelezői igények egyéb okból történő kielégítésének megghiúsulása, sem a felperes által állított magatartások hitelezői érdeksérelmet jelentő mivolta, sem az állított vagyonsökkenéssel fennálló okozati összefüggés nem állapítható meg. Az e körben kifejtett indokaival is egyetért, melyeket nem ismétel meg.

[20] Rámutat az ítéltábla, a törvényszék ugyan rögzítette, hogy csak a fenti időszakot vizsgálta, azonban a felperes az ezt megelőző időszak vonatkozásában is a gazdasági tevékenység folytatásának hiányát, a beszámoló elkészítésének és közzétételének elmulasztását, a kölcsön visszafizetésének elmulasztását, a tartozások felhalmozását, a csődeljárás kezdeményezésének elmulasztását jelölte meg a hitelezői érdekeket sértő, vagyonsökkenést okozó, a hitelezők kielégítését megghiúsító magatartásként. E magatartások értékelése független attól, hogy a 2014. április 19. utáni, vagy az az előtti időszakra nézve

hivatkozott rá a felperes. Ezért e magatartások a 2014. április 19. előtti vezetői időszak vonatkozásában is alkalmatlanok a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti vezetői felelősség megalapozására.

[21] Rögzíti az ítéltábla azt is, hogy a 2012. február 3. és 2014. április 19. közötti idősokra esett az adószám törlésével kapcsolatos adóhatósági eljárás és a cégbírószági törvényességi felügyeleti eljárás, amely a kénysztörlesztés, majd a felszámolás elrendeléséhez vezetett. Ezt a körülményt az elsőfokú bíróság a vizsgálandó időszak eltérő értelmezése folytán nem vizsgálta. Az ítéltábla ugyanakkor rámutat, az alperesnek az ezekben az eljárásokban tanúsított magatartása sem értékelhető – a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti vezetői felelősség egyik tényállásának körében sem – a vezetői felelősséget megalapozó magatartásként. A felperes által az ezen eljárások kapcsán sérelmezett alperesi mulasztások ugyanis nem hozhatók közvetlen összefüggésbe a vezetői felelősség tényállási elemeivel.

[22] Egyetértett az ítéltábla a törvényszék álláspontjával a tekintetben, hogy mivel a felperes által hivatkozott magatartásokat nem találta hitelezői érdekekkel ellentétesnek, a törvényi tényállás ezen elemének hiányában mellőzte a bizonyítási szükséghelyzettel érintett okozati összefüggés vizsgálatát. Ezért nem foghatott helyt a felperesnek a bizonyítási szükséghelyzetre alapított érvelése. Ennek vizsgálatára csak akkor lett volna szükség, ha a felperes olyan vezetői magatartásokra hivatkozik, melyek alkalmasak lehetnek a vezetői felelősség megalapozására.

[23] Az ítéltábla nem tartotta alaposnak a felperes további eljárási szabálysértésekre történő hivatkozását sem.

A törvényszék helytállóan mellőzte a felszámolóbiztos szóbeli tanúkénti meghallgatását, akitől az adós iratanyagának teljes hiányában semmilyen további információ nem volt várható azon túlmenően, amit a 63. sorszámú beadványában írásban előadott, illetve mellékletként csatolt.

Nem osztotta az ítéltábla a felperes álláspontját az indokolási kötelezettségnek az elmulasztása körében sem. A törvényszék ténybeli és jogi indokolása kielégíti a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdésében foglalt követelményeket, az indokolási kötelezettségnek eleget tett, az pedig nem ebbe a körbe tartozik, hogy az ítéltábla nem minden tekintetben értett egyet az elfoglalt jogi álláspontjával.

[24] Alaptalanul sérelmezte a felperes az alperes részére megítélt perköltség összegét is, és alaptalanul hivatkozott arra, hogy nem lett fel olyan iratot, amelyben az alperes ekkora összeget számított volna fel. Rámutat az ítéltábla, az alperes a 92. sorszámú beadványa mellékleteként csatolt költségjegyzékben 14 tételben részletezte az 1.168.400 forint összegben felszámított perköltséget. Ugyanilyen végösszegű, ugyancsak 14 tételben részletezett költségjegyzéket csatolt már a 77. sorszámú beadványa mellékleteként is, amelyről a felperes jogi képviselője a 78. sorszámú jegyzőkönyv tanúsága szerint azt

nyilatkozta, hogy azt a beadványt kézhez vette, az elsőfokú eljárás folyamán a felszámított perköltséget nem kifogásolta. Az elsőfokú eljárás közel négyéves időtartamára, a megtartott 9 tárgyalásra, az alperes által benyújtott 19 beadványra tekintettel, melyekben 80 oldalnyi terjedelemben fejtette ki álláspontját, az ítéltábla nem tartotta eltúlzottnak, az elvégzett ügyvédi munkával aránytalannak az alperes javára megállapított ügyvédi költséget.

[25] Mindezekre tekintettel – a fenti pontosításokkal és kiegészítésekkel – az elsőfokú bíróság ítélete az alkalmazandó anyagi jognak megfelel, a bizonyítékok értékelése nem volt okszerűtlen, a fellebbezésben foglaltak nem tették indokolttá további bizonyítás lefolytatását, eltérő jogi következtetés levonását, de az ítélet hatályon kívül helyezését sem. Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[26] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, megfizetni tartozik továbbá alperesnek a másodfokú eljárásban felszámított jogi képviselési költségét, melynek összegét az ítéltábla a csatolt költségjegyzékben foglaltak szerint, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg.

Budapest, 2023. március 22.

Dr. Czifra Veronika	Dr. HORváth Andrea Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann
a tanács elnöke	előadó bíró
	bíró